שער מאמרי רשב"י — פרשת שלח לך

שם בדקנ"ו ע"ב שו' ך' וז"ל ת"ח טמא קדישא אית כו' צריך להגיה אותם שלשה שמות כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה:

שם בדקס"ב ע"ב שו' כ"ג וז"ל יוסף רביעאה איהו גו נהורין דאדם קדמאה כו' וזה יובן בהקדמ' אחת שנקדי' לך והיא כי כאשר איזו ספירה תחתונה תקבל הארה מלמעלה היא לבדה הלה תתעלה במעלה יותר מן הספירות הקודמות אליה ולפי שביוסף יש בו סוד זה לכן נקרא סליקו לעילא חביבא דכולא כו'. שם בדקס"ט ע"א וז"ל ודא איהו אוב מארץ ועל דא רדיף שלמה למנדע כו' מזה יתבאר לך כי לא העלית אותה האשה הבעלת אוב את שמואל לא בבחינת נשמה ולא בבחינת רוח ולא בבחינת נפש ח"ו אלא אותה הבחינה הנקראת אצלנו הבל דגרמי בלבד והוא נפש דקטנות דעולם העשיה ועיין בדרוש של המוחין דקטנות דז"א דשם אלהים כי שם ביארנו דרוש נחמד בענין זה ההבל דגרמי וענין העלאת האשה בעלת האוב את שמואל מה ענינו וביארנוהו שם בסוד פסוק ומעיל קטן תעשה לו אמו כו' וע"ש שם בדק"ע ע"א וז"ל נשין מ"ט דעתייהו קלה א"ל דעתא אתיא בשית דרגין כו' דע כי דעת הבינה היא הוי"ה דס"ג ודעת המלכות הוא ריבוע שם ההוי"ה פשוט' הנקראת אחורים כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה. שהוא בגמטריא ע"ב והנה שתי הויו"ת אלו ע"ב וס"ג הם בגמטריא קל"ה ולזה לא אמר אשה מ"ט דעתה קלה אלא נשין לרמוז כי שתי הנשים ביחד הנה דעותיהן של שתיהן הם בגמטריא קל"ה. גם הדעת של המלכות לבדה הנז' אם תמלאהו במילוי אלפין כזה יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א יהי' בגמטריא ק"ל והרי כי דעת המלכות הוא ק"ל. והענין הוא כי האחורים של ז"א שהוא שם מ"ה הם בחינת הנקבה. גם הענין הוא כי הדעת של ז"א הם עשרה הויו"ת חמשה חסדים וחמשה גבורות והם בגמטריא ר"ס אבל דעת נוקביה אין בה רק חמשה הויו"ת דחמשה גבורות והם בגמטריא ק"ל. ועם חמשה כוללים הם קלה וזמ"ש וההוא ע"ב ק"ל איקרי דעת מההיא קלה יראת ה' כו'. ומ"ש אמר ליה דעתא אתייא בשית דרגין כו'. הענין הוא במה שנודע כי הדעת דז"א מלובש תוך היסוד דאימא (דף מ"א ע"א) עלאה והדעת הזה מתפשט עד שית דרגין שהם שש קצוות הזכר שהם החמש חסדים המתפשטים בו מחסד ועד הוד שבו ואח"כ מתקבץ כללותם ביסוד שבו ואלו הם שית דרגין שבהם מתפשט הדעת של ז"א שהם החסדים ומה שנשאר אל דעת הנקבה הוא דבר קל ומועט והוא מ"ש לעיל שהם חמש הגבורות שמספרם ק"ל ועוד כי אפילו מזה הדעת שנשאר אל הנוקבא צריך להשאיר ממנו בחינה להיותה אור מקיף על רישא דנוקבא ונמצא כי מה שנכנס בפנימיותו (ד"ש ע"ב) להיותו בסוד דעת שבה הוא דבר קל ומועט. ובאדרת האזינו ביארתי זה היטב וע"ש. עוד מצאתי כתוב מכתיבת ידי הרב הגדול זלה"ה קרוב אל הנז' וז"ל נשין מ"ט דעתייהו קלה כו' הענין הוא כי שם בן ארבע במילוי

יודין עולה ע"ב ושם בן ארבע במילוי ג' יודין ואל"ף עולה ס"ג הרי קל"ה והבן. ודעת האשה התחתונה עולה ס"ג וזהו ואתה מחיה את כולם והבן מחיה הוא ס"ג:

עוד מצאתי כתוב על הנז' קרוב אל הנז' וז"ל נשין מ"ט דעתייהו קלה כו' וז"ל כבר נתבאר זה לעיל במקומו ונחזור עוד לבארו הנה ידעת כי דעת דז"א יש בו חמשה חסדים וחמשה גבורות והם עשרה הויות בגמטריא ר"ס. ואמנם דעת הנקבה אין לה רק חמש הויו"ת של גבורות בלבד והם בגמטריא ק"ל ועם כללות החמשה עצמם הרי קלה. וזהו סוד נשים דעתן קלה אמנם אומרו נשים בלשון רבים הוא כי שתי נשים יש לז"א והם לאה ורחל וכל אחת משתיהן אין לה מוח הדעת אלא מן אותם החמשה גבורות לבד הנקרא עיטרא דגבורה ועיטרא זו משמשת בדעת של שתיהן נמצא כי כל שתי הנשים אין להם רק דעת אחד לבד לשתיהן והדעת ההוא הוא קלה כנז' ולזה לא אמר נשים דעותיהן קלות: